

Crítica

Travessa d'instants

Obra de Gino Rubert, mestre especialitzat en fissures de l'esperit.

★★★★★

Col·lectiva
 Can Framis

Tres naus i una mostra d'art de pintors catalans en actiu entre el 1947 i avui dia, amb l'únic nexa en comú dels gustos de l'industrial farmacèutic Antoni Vila Casas, conformen l'immens espai expositiu de Can Framis, al Poblenou. És una aposta valenta, meritòria, pel nostre art que supleix, sense cap intencionalitat museogràfica o historiogràfica, el gran buit que hi ha entre les col·leccions del MNAC i

És una aposta valenta que supleix el buit entre el MACBA i el MNAC

del MACBA pel que respecta a la tècnica pictòrica. Sota l'epígraf *Travessa d'instants*, que al·ludeix a l'estreta relació establerta entre el col·leccionista, l'obra i l'artista, s'estructuren uns espais, gairebé sempre en binomis, que proposen una lectura transversal entre estètiques de vegades alienes en un joc de correspondències secretes.

Dues són les preferències de la col·lecció: la figuració –ja sigui hiperrealista, amb tendències pop o manierista– i l'informalisme matèric. El gruix dels artistes mostra treballs a partir de la dècada dels 60 del segle passat, però no hi falten referències als components de la immediata postguerra com

Tàpies, Tharrats, Cuixart, Joan Ponç, Clavé o Guinovart. Fins i tot una tela sorprenent de José Vilató Ruiz, del 1946, d'una força primitivista propera al neoexpressionisme dels anys 80.

De la generació següent podem trobar-hi obres tan dispars com les d'Antonio Beneyto, August Puig, Ràfols-Casamada, Hernández Pijuan, així com les sorprenents geometries de Joan Claret i les planimetries de Joan Vilacasa i l'informalisme minimalista d'Alfons Borrell. I més endavant, la figuració pop d'Artigau, Arranz-Bravo, Bartolozzi, Llimós, el món al·lucinògen d'Evru, el realisme clar de Serra de Rivera o els temptejos marins de Josep Niebla.

La dècada dels 80 portarà un renaixement transgressor de la pintura, farcit d'ironies i aventurers com l'impagable Ramiro Fernández-Saus, el poeta subversiu Josep Uclés, Pep Duran, Agustí Puig, Carlos Pazos, Pep Duran Esteva, Benet Rossell, el *povertà* Antoni Llena, l'abstracte postgustonià Xavier Grau, l'hiperrealista Julio Vaquero i la Santíssima Trinitat Perejaume, Frederic Amat i Jaume Plensa. Tampoc no em vull deixar Lluís Lleó, Pep Agut, Gino Rubert, Francesc Ruestes, Joaquim Chancho... Un laberint que cada visitant haurà de refer mentre assisteix al mut diàleg entre unes obres que transcendeixen l'autoria, la historiografia i fins i tot els gustos del col·leccionista, el veritable demiürg invisible de tot plegat. –Ricard Mas